אמר רבי אבא מידי בקפידא תליא מילתא. דכיון דלא עבר ברשותה נתבטל בבגד וכי עבר ממי בשביה לא ממא הבגד ביליתו לאון לפי שנתבטל במי תכבוסא וא"ת ולר' אבא תקשה אמאי נקט במתניתין הכי זה לבד אפילו דם (נדה) ולאי טהור אף למפרע דכיון דלא עבר איגלאי מילתא למפרע שנתבטל בבגד אלא ואלאי מילתא בקפידא תליא מילתא וא"ל דלא איגלאי מילתא למפרע שלא היה רואה לעבור מתחלה ע"י שלא עבר עתה שהרי כל שעה הוא מתייבש יותר ויותר ומתיקרא ממא היה רואה לעבור אי נמי היה סבור כרים לקיים דממא מומאה בלועה לך אמריך טומר ה"ז לבד: **אלמא** בקפידא תליא מילתא. וא"ת אם כן מה טורך בהעברת סמנים כיון דמבטל בלבו סגי וי"ל דבטלה דעתו אגל כל אדם אם יבטלנו בלא שבעה סממנים: **הגה** לכתמים דרבנן. מיהו כיון דרגילות לבא כתם מנופה לא מקילינן אי לאו משום דאיכא למאי נלבנ (ה) כדפירש במתניתין ולא דמי לדם תבוסה דלקמן דמקילינן משום דהוי מדרבנן אי נמי כדי לטהר אפילו למפרע נקט הכי זה לבנ לא ממא מתחלה שלא נהייבש כל כך היה יכול לעלות: **רבי** חייא מגא ליה. וא"ת אם כן למולם לא ניחיב הוכחה מברייתא דמתני בי ר' חייא וכי רבי לוקמיה וי"ל דבטלה איכא למימר כדאמר אילפא בתענית (דף כא.) ובכתובות (דף סב:) כל דאמר מילתא דבי ר' חייא ור' לוקמיה ולא פשיטנא ליה ממתניתין מבענא ביטא: אם מתכבסת ויוצאת ממנה רביעית דם מטמאה. בפרק הנזל קמא פרש"י דמשמעינן אם יש בדמים שנתכבסו בו רביעית יותר לאחר תכבוסת מקום תכבוסת ואי אפשר לצמצם שיעור זה יפה בענין זה שהרי נשתייר בבגד מן הדמים ובמ' ד' דתומפתא דאהלות קתני רביעית דם שנבלעה בכסות כיצר מטהרינן אותה מביא מים בסדרה ומתכבסת בהם ומביא מים אחרים ונותן לתוכן רביעית דם אם מראיתן שוין הרי זו מטמאה ואם לאו מטהרת. ועתה אין לדעת אם נשאר הדמים בבגד שהרי הדם נתן מראה ארגמנית אף בבגד שנבלע בבגד. וה"ה שלא היה צריך למדוד הדמים מתחלה אלא לאחר הכיבוס מדד מי התכבוסת ויקח מים אחרים באותה מדה פחות רביעית. ויתן רביעית דם באותם מים לידע אם מראיתן שוין אלא לכך מודד קודם הכיבוס שאם מוצא בהם רביעית יותר שוב אין צריך להביא אחרים: **ואם** לאו מטהרת. פי' מטהרת הבית שהבגדות בתוכו. ואי נדם מטהרת קאי אכסות אחר שהתבילה. ותימה מאי קשה לר"ל הא דממא ר"ל הייבו משום שיכול לצאת בהיסק אבל אם אינו יכול לצאת מדה דמטהרת. וי"ל דה"ק דמתניתין אם יהא בכיבוס קל מטאה האם לאו שאינה יכולה לצאת בקל אלא ע"י הדחק מטמא. ותימה מאי קשה ליה דילמא ה"ק הא יכול לצאת ברבר קל מטמא. ור' יוחנן נמי דמפתר היינו במשקין שאין יכולין לצאת אלא ע"י הדחק כגון בהיסק תנור ובצונן דאם יכולין לצאת בו' מטמאין מדה דמטמא. ואודרבה קשה לר"ל דקתני אין יכולין לצאת מטהרת בקל אע"ג דיכול לצאת אם אינו יכול לצאת כלל אפ"ל ע"י הדחק מטהרת ור"ל הא יכול לצאת ע"י הדחק מטמא הילכך פריך שפיר לר' יוחנן. ותימה והא סיפא דתניא דכסות דלעיל היא בבמ' מתכבסת ויוצא מטמו רביעית דם בדבר קל מטמא ואם לאו אינו יכול לצאת בקל מטהר ותליה קאי דף סיפא אלמא ה"ק כל הבלוע שאינו יכול לצאת בקל (מטמא) [מטהר]. וי"ל דע"כ כל הבלוע שאינו יכול לצאת משמע דאינו יכול לצאת כלל אף על ידי הדחק. וה"פ לר"ל ואם לאו שאין הרביעית דם תבוסה יכול לצאת בבגדים קל מטהרה שהרי כל הבלוע שאינו יכול לצאת כלל בשום ענין מטהר אף במטמאה דאורייתא. הילכך בדם הבוסה דרבנן יש לטהר כשאין יכול לצאת בקל אע"פ שיכול לצאת ע"י הדחק ואליבא דר' יוחנן מפרש רב פפא הכי ואם לאו מטהרת כיון שאינו יכול לצאת בקל דמסתמא אינו מקפיד עליו אע"פ שהיה יכול לצאת בכל מטהר אע"פ שמקפיד עליו במי הילכך היכא דאינו מפרש דמקפיד דין הוא אפי' יכול לצאת ע"י הדחק כיון דאינו יכול לצאת בקל (מטמא) [מטהר] אף במטמאה דאורייתא הילכך פריך מינה שפיר ר' יוחנן לר"ל:

אמר ליה רבי אבא לרב אשי מידי בקפידא תליא מילתא? א"ל אין דתניא רבי חייא אומר דם הנדה ודאי מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו ואמאי הא דם נדה הוא אלמא בקפידא תליא מילתא ה"נ בקפידא תליא מילתא. לתנן התם דרסין שנשתמש בהן זב שבלעו משקין ונפלו לאויר התנור והוסק התנור התנור טמא שסוף משקה לצאת אמר ר"ל לא שנו אלא משקין קלים אבל משקין חמורין טמא אע"פ שלא הוסק התנור רבי יוחנן אמר אחד משקין קלין ואחד משקין חמורין אם הוסק התנור אין, אי לא, לא, אתיביה רבי יוחנן לריש לקיש הטבילו ועשה על גביו טהרות והעביר עליו ז' סמנין ולא עבר הרי זה צבע וטהרותיו טהורות ואין צריך להטביל אמר ליה הנח לכתמים דרבנן והתני רבי חייא דם הנדה ודאי מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו אמר ליה רבי לא שנה, רבי חייא מגא ליה אתיביה רבי יוחנן לריש לקיש רביעית דם שנבלע בבית, הבית טמא ואמרי לה הבית טהור {ולא פליגי הא בכלים דמעיקרא הא בכלים דבסוף} *נבלעה בכסות אם מתכבסת ויוצא ממנה רביעית דם טמאה ואם לאו טהורה אמר רב כהנא מקולי רביעיות שנו כאן, שאני דם תבוסה דרבנן אתיביה ר"ל לרבי יוחנן כל הבלוע שאינו יכול לצאת טהור הא יכול לצאת טמא ואף ע"ג דלא נפיק *א"ר פפא כל היכא דאין יכול לצאת ולא הקפיד עליו דברי הכל טהור, יכול לצאת והקפיד עליו דברי הכל טמא, כי פליג דיכול לצאת ולא הקפיד עליו מר סבר כיון דיכול לצאת אף על גב דלא הקפיד עליו ומר סבר אע"ג דיכול לצאת אם

מידי בקפידא תליא מילתא. בתמיה כיון דמהרהרת שבינתיים טהורות מלמא לאו דם הוא, אחרוטיה, משום קפידא אמאי ממאת: דם הנדה ודאי. כגון דלה שקנתה בסדין דם אף על גב דודאי דם הוא: מעביר עליו ז' סממנין ומבטלו. ואפילו לא מעבר הרי הוא בטל וטהור הוא הואיל ואין אדם מקפיד עליו אחר העברת הסמנין מדאזל לה חזותא: מרסין. כגון עביט של מי רגלים של זב ושל זבה: שסוף משקה לצאת. כלומר דרך משקה לצאת ע"י ליבון התרס וכיון שהיו מרסין אלו בתנור בשעת היסקו יצאו המשקין ונמצאת תנור מטוירו: לא שנו. הא דקתני הוסק אין, לא הוסק לא לכל זמן שהן נבלעין בתרסין אין מטמאין את אויר התנור אלא משקין קלין שאינן אב הטומאה כגון דמעת עיט ודם מגפתו אבל מי רגלים דטמאת מת אב טומאה אם כן דאפילו בשהוסק ויצאו הן ממש באויר התנור לא טמאוהו אלא מדרבנן דאין משקה ממאת כלי חוץ ממשקה אב הטומאה: אבל משקין חמורין. כגון מי רגלים של זב ושל זבה שריבה בהן הכתוב מעייטות לטמאת אדם וכלים: טמא. התנור אפילו לא הוסק כיון דיטלין לצאת ע"י הסק לאו אומאה בלועה היא ומטמאה: אי לא לא. דהוה ליה טומאה בלועה בתרסין וטומאה בלועה לא מטמיא כדאמר בבהמה המקשה (חולין עא.): טהרופיו טהורים. אי אמרת בשלמא בלוע שאינו יכול לצאת אלא ע"י הדחק טהור מקום הכי תלינן לקולא ואמרינן לבע הוא ומהור משום דאי נמי דם הוא כיון דבלוע שאינו יכול לצאת אלא ע"י הדחק טהור אלא אם כן נתבטל בבגד אבל אם יכול לצאת אלא ע"י הדחק אינו מבטל אלא אם כן הבלוע